

A Pécsi Ítéltábla a Dékány Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dékány Alexandra ügyvéd, fél címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Tóth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halász Attila ügyvéd, fél címe) által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, a Dr. Porpáczy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Berkéné dr. Porpáczy Szilvia ügyvéd, fél címe) által képviselt **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű és a dr. Zolnai Gábor László kamarai jogtanácsos (fél címe) által képviselt **III.rendű alperes neve** III. rendű alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása és nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2019. február 8. napján kelt 14.P.21.256/2016/102. számú ítélete ellen a felperes által 104. és 106. sorszám, az I. rendű alperes részéről 103. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperest érintő részében - a költségekre is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, és ebben a részében a pert megszünteti.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a II. rendű alperest érintő fellebbezett részében részben megváltoztatja, a felperes emberi méltóságának a sérelmét - az elsőfokú ítéletben írtak mellett - az illemhely megfelelő elkülönítésének hiánya miatt is megállapítja, és a II. rendű alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 150.000 (egyszázötvenezer) forintra felemeli.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 375.000 (háromszázhetvenezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, a III. rendű alperesnek 125.000 (egyszázhuszonezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2013. április 16. napjától 2014. október 4. napjáig tartózkodott a hároméves szabadságvesztés büntetésének letöltésére kijelölt I. rendű alperes büntetés-végrehajtási intézetben. 2014. október 14. napján feltételes szabadságra bocsátották, 2016. április 4. napján szabadult. Az I. rendű alperes a fogva tartás alatt 462 nap időtartamban nem biztosította számára az elhelyezésére szolgáló zárkában a négy négyzetméteres minimális mozgásteret.

A felperest befogadásakor, majd megőrzés céljából 2013. április 4. napjától 2013. április 15. napjáig, 2013. június 20. napjától 2013. június 24. napjáig, 2013. szeptember 10. napjától 2013. szeptember 23. napjáig, majd 2013. november 11. napjától 2013. november 15. napjáig helyezték el

a II. rendű alperes büntetés-végrehajtási intézetben. A minimális mozgásteret 34 nap időtartamban nem biztosította számára a II. rendű alperes.

A felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét az I. rendű alperes a 2016. október 28. napján kelt 30.523/3636-1/2016. számú határozatával elutasította.

A felperes keresetében személyiségi jogai megsértésének megállapítását és az alpereseknek - egyetemleges kötelezettség terhével - 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte. Az I. rendű alperessel szemben keresetének jogalapját abban jelölte meg, hogy az elhelyezéséről szolgáló zárkák túlszűfoltak voltak; a mellékhelyiségek szellőzője nem volt megfelelő, a dohányfüst és az illemhelyek szaga visszaáramlott; penészes ágyneműt és ruházatot kapott, a fekvőfelület is penészes volt; az ablakok nem jól zártak; a radiátorokat nem lehetett szabályozni; naponta csupán egy órát tartózkodhatott a szabad levegőn, de mivel dolgozott, erre több esetben nem került sor; nem biztosítottak számára gumikesztyűt az illemhely és a szennyvízvezeték-törés utáni takarításhoz; a takarítószer a hígítás miatt baktériumok és penész eltávolítására nem voltak alkalmasak, ezért körömgomba alakult ki nála; a szállítások napján hideg fogdában tartották; nőként megalázó volt számára, hogy a férfiakkal egy járműben, leválasztott részben szállították; nem volt biztonsági öv a szállító járműben, kapaszkodni a bilincs miatt nem tudott; az egészségügyi ellátás nem volt megfelelő, az antibiotikumot rövidebb ideig kapta, mint a betegájékoztató szerint javallott; nem volt pszichológus az intézetben; családjával, férjével és gyermekeivel nem tudott kapcsolatot tartani; megakadályozták abban, hogy a **H** istentiszteletein részt vegyen; mindemellett a zárkák sötétek voltak, ezért látása romlott, azóta szemüveget kell hordania.

A II. rendű alperessel szemben azt kifogásolta, hogy fegyház fokozatnak megfelelő körülmények között tartották fogva; szabad levegőn csak egy órát tartózkodhatott, szűk, betonfalú udvaron; a zárkában az illemhelyet csupán farostlemezzel választották le; a zárkák szintén zsűfoltak és sötétek voltak, a zárkaajtót napközben zárva tartották; továbbá zuhanyzásra napi öt percben, egy időben közösen, az örök előtt volt csak lehetősége.

A III. rendű alperessel szemben az I-II. rendű alperes büntetés-végrehajtási intézetekben megvalósult embertelen, megalázó, az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok védelméről szóló egyezményben írtakkal ellentétes körülményekre hivatkozva terjesztette elő a keresetét.

Az I. rendű alperes elsődlegesen illetékességi kifogással élt, a másodlagosan előterjesztett érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, azt jogalapjában és összezszerúságában is vitatta. Hivatkozott arra is, hogy a felperes panasszal nem élt a fogva tartás körülményei miatt.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, és utalt arra, hogy a felperest csupán megőrzésre fogadta be.

A III. rendű alperes ellenkérelme elsődlegesen a per megszüntetésére irányult jogviszony hiányában, másodlagosan a kereset elutasítását kérte, mert a III. rendű alperes önálló jogi személyiségű szervei által esetlegesen okozott károkért az egyes szervek közvetlenül felelnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, amikor az I. rendű alperes a 2013. április 24. napjától 2013. május 2. napjáig, 2013. május 23. napjától 2013. június 13. napjáig, 2013. június 24. napjától 2013. szeptember 5. napjáig, 2013. szeptember 23. napjától 2013. november 6. napjáig, 2013. november

15. napjától 2014. június 12. napjáig, 2014. június 17. napjától 2014. július 2. napjáig, 2014. július 6. napján, 2014. július 9. napjától 2014. október 1. napjáig tartó fogva tartása során, míg a II. rendű alperes 2013. április 4. napjától 2013. április 15. napjáig, 2013. június 22. napjától 2013. június 24. napjáig, 2013. szeptember 10. napjától 2013. szeptember 23. napjáig, 2013. november 11. napjától 2013. november 15. napjáig nem biztosította számára a jogszabály által előírt minimális mozgásteret. Az I. rendű alperest 1.000.000 forint, a III. rendű alperest 70.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes illetékességi kifogását alaptalannak találta, és az alperesek között fennálló, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 51.§ b) pontja szerinti pertársaságra tekintettel illetékességét fennállónak tekintette. Nem találta alaposnak a III. rendű alperes permegszüntetés iránti kérelmét sem olyan konkrét jogszabályi rendelkezés hiányában, amely a III. rendű alperes perelhetőségét kizárná, és ezáltal az 1952. Pp. 130.§ (1) bekezdés g) pontjának alkalmazását megalapozná. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 75.§ (1) bekezdése és 76.§-a alapján, az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésére, az Emberi Jogok és az Alapvető Szabadságjogok Védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt egyezmény és kiegészítő jegyzőkönyvei kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 3. cikkére figyelemmel - a tanúvallomásokat is értékelve - azt állapította meg, hogy a felperest az I. és II. rendű alperes büntetés végrehajtási intézetekben túlsúfolt zárkában helyezték el, amely ellentétes a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 137.§ (1) bekezdésében írtakkal, ezért az 1959. évi Ptk. 84.§ (1) bekezdése alapján az emberi méltóság megsértését megállapította, és az 1959. évi Ptk. 84.§ (1) bekezdés e) pontja és a 339.§ (1) bekezdése alapján nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az I. és II. rendű alpereseket. A további igényeket részben bizonyíthatatlanság okából, részben személyiségi jogsértés hiányában találta alaptalannak. A III. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította, mert az állam csak mint a vagyoni jogviszonyok alanya minősül jogi személynek, egyéb jogviszonyba pedig közvetlenül nem került a felperessel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést. A felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és keresetének maradéktalan teljesítését kérte. Fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a keresetben érvényesített valamennyi igényét, továbbá a bizonyítékokat tévesen értékelte.

Az I. rendű alperes fellebbezésében továbbra is az elsőfokú bíróság illetékességének hiányára hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli követelések ugyanabból a jogviszonyból erednek, így helytelen az 1952. évi Pp. 51.§ b) pontjára való utalás is. Érdemben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Előadta, hogy a túlsúfolttságot, mint objektív helyzetet megváltoztatni nem képes, ezzel szemben befogadási és különböző szempontok szerinti elkülönítési kötelezettség terheli. Ezen túlmenően a túlsúfolttság országos probléma, így személyiségi jogának megsértése miatt vele szemben a felperes nem jogosult igényérvényesítésre. Álláspontja szerint azt is figyelembe kell venni, hogy a jogszabály társadalmi rendeltetését miként tölti be, így mulasztással elkövetett Alaptörvény-ellenesség megállapításának is helye lehet. A nem vagyoni kártérítés összegét is vitatta, e körben a bizonyítás hiányát és a téves mérlegelést kifogásolta.

A felperes fellebbezésére az I. és II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő, a III. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az I. rendű alperes fellebbezése annyiban alapos, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rá vonatkozó része érdemében nem bírálható felül. A felperes fellebbezése az I. rendű alperes tekintetében nem alapos, a II. rendű alperest érintően kisebb részében alapos, a III. rendű alperessel szemben alaptalan.

A felperes a személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránti perben I. rendű alperesként a dunajvárosi székhelyű I. rendű alperest, II. rendű alperesként a pécsi székhelyű II. rendű alperest, míg III. rendű alperesként a III. rendű alperest jelölte meg.

Az 1952. évi Pp. 30.§ (1) bekezdése szerint a jogi személyek elleni perekben az általános illetékességet a jogi személy és az annak képviselőjére hivatott szerv székhelye alapítja meg.

A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 143.§ (5) bekezdése különös illetékességi szabályt nem állapít meg, mindössze azt rögzíti, hogy amennyiben az elítélt szabadult, kártérítési igényét a Polgári Törvénykönyv alapján, elévülési időn belül közvetlenül a büntetés-végrehajtási szerv székhelye szerint illetékes bírósághoz benyújtott keresettel érvényesítheti.

Az 1952. évi Pp. 51.§-a szerint több alperes akkor perelhető együtt, ha a per tárgya olyan közös jog, illetőleg olyan közös kötelezettség, amely csak egységesen dönthető el, vagy ha a perben hozott döntés a pertársakra a perben való részvétel nélkül is kiterjedne (a. pont), a perbeli követelések ugyanabból a jogviszonyból erednek (b. pont), vagy a perbeli követelések hasonló ténybeli és jogi alapból erednek, és ugyanannak a bíróságnak az illetékessége a 40. § rendelkezéseinek alkalmazása nélkül is mindegyik alperessel szemben megállapítható (c. pont).

A perbeli esetben a felperes által az I. és II. rendű alperesekkel szemben érvényesített követelések nem ugyanabból a jogviszonyból, hanem pusztán hasonló ténybeli és jogi alapból erednek, ennek következtében az 1952. évi Pp. 40.§ (3) bekezdése nem alkalmazható. A Pp. 51.§ b) pontja szerinti pertársaság megállapítására az önmagában még nem ad alapot, hogy a felperes fogva tartására - és ennek keretében az egyik büntetés-végrehajtási intézetből a másikba történő átszállítására - ugyanazon büntető ügyben került sor. A felperes ugyanis nem a vele szemben alkalmazott kényszerintézkedés tényét, hanem az annak foganatosításkor elszenvedett hátrányokat, a fogva tartás körülményeit sérelmezi. Az I-II. rendű alperesek mindegyike jogi személy, ennek következtében az eljárásukkal összefüggésben megvalósított jogsértésekért a polgári anyagi jog szabályai szerint önállóan, saját személyükben felelnek. Kötelemkeletkeztető tény a felperes személyiségi jogának az I-II. rendű alperesek általi megsértése, így a kötelmi jogviszonyok is elkülönülten jönnek létre a felperes és a konkrét személyiségi jogsértést megvalósító alperesek között (hasonló álláspontot foglalt el a Fővárosi Ítéltábla is Pkf.I.26.977/2016/2. számú határozatában).

Az elsőfokú bíróság tehát az I. rendű alperessel szembeni kereset elbírálásra - egyéb törvényi ok hiányában - illetékességgel nem rendelkezett. Az I. rendű alperes 4. sorszám alatti beadványában elsődlegesen illetékességi kifogással élt, amelynek eredménytelenségére figyelemmel kényszerűen bocsátkozott a perbe. A másodfokú bíróság ezért vele szemben a pert az 1952. évi Pp. 157.§ a) pontja alapján - utalással az 1952. évi Pp. 130.§ (1) bekezdés b) pontjára is - megszüntette, és az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében az 1952. évi Pp. 251.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte. Miután egy esetleges elkülönítéssel új ügy nem keletkezik (az 1952. évi Pp. 149.§-a szerinti elkülönítés csak azt eredményezi, hogy az eldöntésre való vitás kérdéseket a bíróság elkülönítetten tárgyalja, de ugyanannak a pernek a keretén belül), az 1952. évi Pp. 129.§ (1)

bekezdésének alkalmazásával áttételre nem kerülhetett sor (BH1982.468.). A permegszüntetés miatt az I. rendű alperessel szembeni igény nem került elbírálásra, az ítélt dolognak nem minősül, a követelés az arra illetékes és hatáskörrel rendelkező bíróság előtt - az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén - érvényesíthető.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a II. rendű alperesre vonatkozó részében az alábbiakkal egészíti ki:

A felperes fogva tartásának helyeként szolgáló zárkában az illemhely nem volt elfalazva, csupán farostlemezzel történt az élettértől való leválasztás. A zárkák ajtaját a II. rendű alperes a 2013. május 1. napjától hatályos parancsnoki intézkedésnek és a házirendnek megfelelően napközben zárva tartotta. Tisztálkodásra vagy a zárkában vagy a zuhanyzóban közösen volt lehetőség, a felperes részére a napi egy óra szabad levegőn tartózkodást az intézet udvarán biztosították.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel a másodfokú bíróság csak részben értett egyet az elsőfokú bíróság II. rendű alperest érintő érdemi döntésével.

A II. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezéssel nem támadta, így a másodfokú eljárásban az emberi méltóság minimális élettér biztosításának hiánya miatti 34 nap időtartamú megsértése már nem volt vitatott.

A felperes a II. rendű alperes intézetben való fegyház fokozatú elhelyezést és a zárkák sötét voltát felhívás ellenére (Pécsi Törvényszék 14.P.21.256/2016/34. számú jegyzőkönyv) nem bizonyította, így jogsértés elkövetését a II. rendű alperes részéről ezzel összefüggésben megállapítani nem lehetett.

A II. rendű alperes a naponként legalább egy órai szabad levegőn tartózkodást biztosította a felperesnek a büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. törvényerejű rendelet 36. § (1) bekezdés k) pontjának megfelelően. A felperes az udvar kis méretét és betonfalát sérelmezte, amelyre egyrészt nincs jogszabályi előírás, másrészt e tekintetben nem hagyhatók figyelmen kívül az épület fizikai adottságai, így a II. rendű alperest mulasztás nem terheli.

Kifogásolta a felperes azt is, hogy a zárkaajtót napközben zárva tartotta a II. rendű alperes, zárkáját nem hagyhatta el, mely tényeket a II. rendű alperes sem vitatott. A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 41.§ (5) bekezdése értelmében a börtön, illetve a fogház fokozatú elítéltnél a zárka, illetve a lakóhelyiség ajtaját a reggeli létszámenőrzéstől az esti létszámenőrzésig - a napirendben meghatározott esetektől vagy a parancsnok eltérő rendelkezésétől eltekintve - nyitva kell tartani.

A II. rendű alperes parancsnoka a 2013. május 1. napjától hatályos parancsnoki intézkedés II./4. pontjában a szállításhoz elítéltek esetében - amely körbe a felperes is tartozott a II. rendű alperesnél való tartózkodása során - a zárkák ajtajainak zárva tartását rendelte el, melyről a fogvatartottakat a házirendben, a faliújságon és a befogadásuk során is tájékoztatni kellett. A házirend ide vonatkozó része szintén előírta, hogy a zárkák ajtaját zárva kell tartani, így jogsértést e tekintetben sem követett el a II. rendű alperes.

A zuhanyzással kapcsolatos felperesi sérelmeket a tanúk nem erősítették meg. **J H A** csupán annyit adott elő, hogy tisztálkodni vagy a zárkában vagy a zuhanyzóban közösen lehetett, a napi öt perc

időkorlátozást a II. rendű alperes által 13. sorszám alatt becsatolt körlet-főfelügyeleti szolgálati napló és a tanúvallomás is cáfolta.

A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 151. § (1) bekezdése azt írja elő, hogy az elítéltek részére hetente legalább egy alkalommal - a szennyező munkaterületen dolgozóknak naponként, munka után - meleg vizes fürdést (zuhanyozást) kell biztosítani. Az intézet lehetőségeihez képest a naponkénti fürdést valamennyi dolgozó elítéltre, illetve az elítelt nőkre is ki kell terjeszteni. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése szerint az elítéltek részére a rendszeres fürdések közötti időben - az intézet lehetőségein belül - a napirendben meghatározottak szerint biztosítható meleg víz. Az elítelt nőket a rendszeres fürdések közötti időben is el kell látni meleg vízzel. A jogszabályi előírások megfelelt tehát a II. rendű alperes által biztosított fürdési lehetőség.

Alaposnak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság a felperesnek az illemhely nem megfelelő elkülönítésével kapcsolatos sérelmét. A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 135. § (2) bekezdése értelmében a zárkában folyó vízzel ellátott mosdót, illetve - az ön- vagy közveszélyes magatartást tanúsító elítéltek elhelyezésére kialakított zárka kivételével - elkülönített, lehetőség szerint önálló szellőzésű WC-t kell létesíteni. Az ítéletábra értelmezésében a jogszabály az illemhely elkülönítését kötelezővé teszi, az elkülönítés követelményét pedig a farostlemez elválasztás nem meríti ki, azt kizárólag a szilárd falazat biztosítja (Pécsi Ítéletábra Pf.VI.20.140/2014/4. szám).

Az illemhellyel kapcsolatos intimitás nélküli körülmények közötti fogva tartás személyiségi jogot sért, ezért a másodfokú bíróság nem csupán a minimális élettér biztosításának elmulasztása, hanem a szilárd falazattal elkülönített illemhely hiánya miatt is megállapította a felperes 1959. évi Ptk. 76.§-a szerinti emberi méltóságának a II. rendű alperes általi megsértését, és erre figyelemmel a II. rendű alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 150.000 forintra felemelte.

Helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a III. rendű alperes vonatkozásában. A Kúria több határozatában is kifejtette, hogy a fogva tartás perbeli időszakra vonatkozó körülményeiért a fogvatartottnak a büntetés-végrehajtási intézetet kell perelnie, az állam közvetlen felelőssége nem állapítható meg (Kúria Pfv.IV.21.344/2015/6. számú határozata). Az államigazgatási jellegű, tehát a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező-intézkedő tevékenységet az állam önálló jogi személyiségű, önálló felelősségű szervein keresztül fejt ki. Ha ennek során éri kár a károsultat, azt az adott szervvel - és nem az állammal - szemben érvényesítheti. Az 1959. évi Ptk. 28. § (1) bekezdése szerint az állam mint a vagyoni jogviszonyok alanya jogi személy, ezért az állam kizárólag a vagyoni jogviszonyok alapján tartozik kártérítési felelősséggel. Ilyen minőségében az állam személyiségi jogot nem sértett, kárt nem okozott (Kúria Pfv.IV.20.680/2012/4. számú határozata). A perbeli időszakban a felperes által megjelölt sérelem tekintetében az állam helytállási kötelezettségét kimondó jogi szabályozás nem volt, az állam nem lépett közvetlen jogviszonyba a felperessel, ezért a keresetet e vonatkozásban el kellett utasítani.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperesre vonatkozó részében a már ismertetett jogszabályi rendelkezések alapján hatályon kívül helyezte és a pert megszüntette, a II. rendű alperest érintő fellebbezett részében az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg a III. rendű alperes tekintetében helybenhagyta.

Az I. rendű alperes fellebbezése sikeres volt, ezért a felperes az 1952. évi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az első- és másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló eljárási

költségét megfizetni, amelynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

A felperes fellebbezése a II. rendű alperes vonatkozásában kisebb részben volt alapos, amely az elsőfokú eljárásra meghatározott perköltséget érdemben nem befolyásolta, a II. rendű alperesnek pedig a másodfokú eljárásban az 1952. évi Pp. 75.§ (1)-(4) bekezdései szerint megtérítendő költsége nem merült fel.

A felperesnek a III. rendű alperessel szemben előterjesztett fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért az 1952. évi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a III. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét a felperes köteles megfizetni, amelynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján 125.000 forintban állapította meg.

A felperes személyes költségmentessége és a II. rendű alperes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése szerint alkalmazandó, a személyes költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2019. május 8.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró